Recensie: Argylle ***1/2

Kinepolis Antwerpen
maandag 5 februari 2024

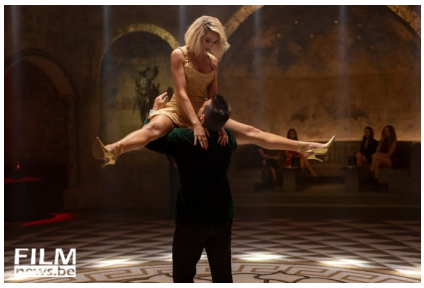

foto © Universal Pictures

Recensie:
Totaal over the top, maar o zo leuk, dat is Argylle, de spionage actiekomedie van die Matthew Vaughn (die we kennen van Kingsman) regisseerde. In de openingsscène zien we niemand minder dan Dua Lipa als LaGrange een helikopterlift vragen en krijgen van haar mannelijke danspartner op discomuziek die zo aanstekelijk werkt dat je even in je handen wil klappen op de beat terwijl we de twee zien gaan op de dansvloer. Als de spanning te snijden is tussen twee personages wordt er ofwel gedanst, op elkaar geschoten of zien we spectaculaire achtervolgingsscènes.

Schrijfster Elly Conway (Bryce Dallas Howard) heeft net haar vijfde Argylle boek uit en gemaild naar haar moeder. Maar die vindt het einde maar niks. Met 'Dat noemen ze een cliffhanger' verdedigt ze zich, maar de mama gaat daar niet mee akkoord. Ze stelt voor dat haar dochter haar komt bezoeken zodat ze samen wat kunnen brainstormen. Uiteindelijk wordt Elly de protagonist van haar eigen verhaal en blijkt zij een spion te zijn (of toch niet?), agent Rachel Kylle (vandaar het acroniem Argylle).
Zijn alle acties die ze op papier zet écht alsook de spionageorganisatie die ze beschrijft? Fictie en non-fictie lijken steeds meer samen te vallen na verloop van tijd. En projecteert zij niet stiekem haar eigen verlangens op haar hoofdpersonage wat tot een cheesy romantische scène met vuurwerk leidt (die ze uiteindelijk zal schrappen)? Of geldt ook hier: hoe groter de spion, hoe groter de leugen?
Met Aidan (Sam Rockwell), een echte spion, trekt ze naar Londen waardoor ze voor het eerst haar vliegangst moet zien te overwinnen. Daar gaat ze met hem op zoek naar de mastersleutel zodat ze de Divisie kan ontmaskeren. In het VK blijkt dat Elly's ouders tot de Divisie behoren (wat je als coming of age kan beschouwen, de banden doorknippen met je ouders). Aidan is allergisch voor Alfie (Chip), de kat van Elly. Die blijkt dan weer vernoemd naar de voormalige adjunct-directeur van de CIA Alfred Solomon (Samuel L. Jackson).
Doel is dat hij de boodschap van haar ontvangt en de Divisie ontmaskerd wordt. Maar dat blijkt moeilijker dan verwacht. Zo moet Elly messen onder haar schoenen steken zodat ze kan schaatsen over de gelekte olie van een olietanker wat visueel de meest verbluffende én grappigste scène van Argylle oplevert. Niet veel later blijkt ze gebrainwasht door de Divisie waardoor ze via een muziekdoosje rechtstreeks bevelen aanvaardt van haar moeder en zich plots gaat kanten tegen Aidan. Die ligt klaar op de grond om door haar voet verpletterd en verbrijzeld te worden als een sigarettenpeuk waar je op trapt en daarna met je schoen over heen en weer gaat. Komt Aidan zo aan zijn einde of is er toch nog hoop voor hem?

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Wat Argylle zo leuk maakt, is dat er constant in en uit het verhaal gestapt wordt. De film gaat dan ook over auteurschap (waarbij je geconfronteerd kan worden met een writer's block), heerlijk hierbij is de interactie tussen schrijfster en fictief personage waarin mogelijke scènes onderling met elkaar afgetast worden. Naast de van de pot gerukte schaatsscène op olie stippen we een kleurrijke rookbomscène aan ('Ik zie niks!') waarbij de film de lgbtqia+-kaart ook lijkt te trekken. Zo grappig! We hebben ons kortom goed geamuseerd al had de spanningsboog (de film duurt twee uur en twintig minuten) bij momenten wat strakker gemogen en de film ingekort. Los daarvan is Agylle eigenlijk een guilty pleasure die je moet gezien hebben.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.